

forhold maatte søges i deres Hjem eller hovedet andetsteds end her i Landet. For det Andet maa særegne Begrænsninger med Hensyn til Arrestens Varighed komme til Anvendelse. Det er klart, at den personlige Arrest ikke kan vare længere, end til Dom eller andet Eksekutionsfundament lovligen er erhvervet, og Eksekution i Genhold hertil kan gøres. Thi fra det Øieblik af maa Kreditor komme ind under de almindelige Regler om Dommens Eksekution og de Midler, som i saa Henseende kunne anvendes.

Iøvrigt er det en Selvfølge, at denne Lov i intet Tilfælde vil indrømme nogen større Ret til at anvende Arrest paa Person, end den gjældende Lovgivning hjemler. Som en Følge heraf maa ikke blot alle de om Arrest gjældende Regler i Henseende til Sikkerhedsstillelse, uforøvet Forfølgning, Godsrets Gjennemgaaelse idetmindste i Regelen forinden Personens Hæftelse m. v. komme til Anvendelse i de Undtagelsestilfælde, i hvilke der fremtidig kan blive Spørgsmaal om Arrest paa Person før Dom, men Reglerne i Forordningen af 17de Februar 1847 maa ogsaa i disse Undtagelsestilfælde finde Anvendelse, saaledes at Arrest paa Person selv i disse ingenfinde kan anvendes for et mindre Beløb end 50 Rd. og ingenfinde kan vedvare længere end de i denne Forordning angivne Tider, selv om Eksekution formedelt Forfølgningssagens Langvarighed, Paaanke eller af andre saadanne Aarsager ikke inden disse Fristers Udlob kan begyndes, eller Sagen formedelt Stævnevarselets Længde ikke inden disse Fristes Udlob kan indføres.

I Forbindelse med den ovenfor omhandlede Ophævelse af Gjældsængsel i dets Hovedanvendelse har man fremdeles i dette Afsnit trod at burde foreslaa nogle andre Formidelsers i de ældre Eksekutionsregler, som hvile paa de Humanitetshensyn, der i nyere Tider mere og mere gjøre sig gjældende paa dette Omraade. Med Hensyn til disse Bestemmelser, der navnlig gaa ud paa en Begrænsning i Kreditors Ret til gennem Eksekution at fratage Skyldneren det for en menneskelig Tilværelse mest Nødvendige, henvises iøvrigt til det Følgende.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal der i Anledning af de enkelte Paragrafer tilføies:

§ 158.

De i denne Paragraf indeholdte Bempelser ere grundede i Humanitetshensyn, som næsten allevegne i en eller anden Form gjøre sig gjældende, og som mærkkelig nok, affet fra den tavselige Bestemmelse til Skyldnerens Gunst i Fallitloven 30te December 1858 § 9, ifølge hvilken der fra Registreringen i et Fallitbo skal undtages de fornødne Klædningsstykker til Fallenten og hans Familie, hidtil aldeles ikke have fundet Vej til vor Eksekutionslovgivning.

Det er saaledes endnu bestandig Regelen hos os, at Domhaveren ved Eksekutionen kan bringe Skyldneren i en aldeles hjælpeløs Tilstand, idet han kan berøve ham Alt, undtagen hvad han øieblikkeligen ikke kan undvære til at vedligeholde Liv og Sundhed og bevare Belangstændighed, navnlig de nødvendige Gangklæder. Det er iøinesaldende, at denne Ordning er i høi Grad inhuman mod Skyldneren og kan lede til uforholdsmæssig haarde Resultater. I næsten alle fremmede Lovgivelser vil man ogsaa finde Bestemmelser, som gaa ud paa, at Domhaveren ikke maa gaa Skyldneren til det Yderste. I denne Henseende gaa Lovene to forskjellige Veie. Nogle Love bestrebe sig for gennem en detailleret Opregning udtømmende at angive de Nødvendighedsgjenstande, som Skyldneren kan fordre undtagne fra Eksekutionen; andre Love f. Ex. de norske Love af 28de August 1851 og af 8de Mai 1869 have derimod overladt Domfældte selv at udtage, hvilke Nødvendighedsgjenstande han vil, indtil en samlet Værdi af et vist Børdningsbeløb, idet man gaar ud fra, at Domfældte selv bedst vil kunne afgjøre, hvilke Gjenstande der ere ham de uundværligste. Denne Veie er man gaaet i Forflagets § 158. Efterat det her først er bestemt, at de for Domfældte og hans med ham samlevende Hustru og Børn fornødne Senge og Sengklæder samt nødvendigste Kinned og Gangklæder ere undtagne fra Eksekution, bestemmes det videre, at Domfældte kan fordre, at der